

Arrest

nr. 166 924 van 29 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2015 tot intrekking van het verblijfsrecht.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. DOCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 augustus 2012 dient verzoeker, die dan verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, een aanvraag in van verklaring van inschrijving als EU zelfstandige.

1.2. Op 22 augustus 2012 wordt verzoeker een verklaring van inschrijving afgeleverd.

1.3. Op 15 november 2012 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.4. Op 26 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot terugdrijving. Bij arrest nr. 153 911 van 5 oktober 2015 wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving bevolen.

1.5. Op 2 oktober 2015 neemt de gemachtigde een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De persoon gekend onder zijn alias:

H.M.

(...)

nationaliteit: Roemenië

Mevrouw, Mijnheer de burgemeester,

De betrokken vreemdeling heeft op 08.08.2012 bij de gemeente Anderlecht een verklaring van inschrijving als EU burger ingediend op basis van bewijzen van zijn zelfstandige activiteit in België en een Roemeense identiteitskaart met nummer SZ 451694. Hij verkreeg een bijlage 8 op 22.08.12. Deze werd vervangen door een elektronische E-kaart op 27.02.2013.

Op 26.09.2015 werd de betrokkene bij aankomst in België gecontroleerd door de Federale politie, luchtvaartpolitie Zaventem. Hij was in het bezit van een paspoort van Marokko. Zij stelden vast dat het Marokkaans paspoort authentiek was maar de Roemeense identiteitskaart op basis waarvan hij zijn verblijfsrecht kreeg vals is (pv dd 26.09.2015 nr. HV.55.FW.111190/2015) gezien uit informatie van 26.09.2015 van het Roemeens ministerie van Binnenlandse zaken (general inspectorate of border police) gebleken was dat de betrokkene niet gekend is in de Roemeense database, dat er door de Roemeense overheid geen identiteitskaart met nr SZ 451694 werd afgeleverd en dat het persoonlijk nummer eveneens niet gekend is in Roemenië.

Hieruit volgt dus dat de betrokkene die de Marokkaanse nationaliteit heeft zich van een niet authentieke Roemeense identiteitskaart bediend heeft om een verblijfsrecht als EU onderdaan in België te kunnen verkrijgen. In overeenstemming met het algemeen rechtprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt betrokkenes verblijfsrecht als EU onderdaan ingetrokken.”

1.6. Op 6 oktober 2015 neemt de gemachtigde een beslissing tot terugdrijving. Bij arrest nr. 154 480 van 14 oktober 2015 wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving bevolen.

1.7. Op 15 oktober 2015 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het derde onderdeel van een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Dit onderdeel van het middel wordt als volgt toegelicht:

“Troisième branche

L'Office des Etrangers retire le séjour en application du principe « fraus omnia corrumpit » et agit comme s'il était dispensé de tout examen de proportionnalité.

Or pour être conforme au droit de l'Union, l'application de l'article 42septies de la loi du 15 décembre 1980 implique certainement un examen de proportionnalité tel que prévu à l'article 31.3 de la directive 2004/38/CE.

La décision entreprise ne tient aucunement compte des particularités de la situation du requérant, en particulier, de sa situation familiale et du fait qu'il est membre de famille de Belge. L'examen de proportionnalité entre donc de plus dans le cadre dressé par l'article 8 CEDH protégeant le droit à une vie privée et familiale.

Le requérant, marié avec une citoyenne belge, est en mesure de démontrer une vie familiale en Belgique, vie familiale que le requérant et son épouse ne peuvent poursuivre au Maroc (l'épouse du requérant étant à la recherche d'un emploi et se trouve dès lors dans l'impossibilité de quitter le territoire sous peine de perdre le bénéfice de ses recherches et son droit au chômage).

Le requérant rejoint ici pleinement les observations de votre Conseil énoncées dans l'arrêt 154.480 du 14.10.2015. La décision entreprise ne contient aucun test de proportionnalité conforme à l'exigence de l'article 8 CEDH.

« De Raad benadrukt immers nogmaals dat dit gegeven de gemachtigde niet ontslaat van zijn verplichting om op afdoende wijze een concrete afweging te maken tussen het algemeen belang en de belangen van de verzoekende partij en haar gezin. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij op 2 oktober werd ingetrokken op grond van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'. Wat dit betreft, kan er bijkomend op gewezen worden dat uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de intrekking van het verblijfsrecht in verband gebracht wordt met de elementen van openbare orde waarvan sprake in het kader van de overwegingen aangaande artikel 8 van het EVRM, zodat dit onderdeel van het betoog van de verwerende partij een a posteriori motivering uitmaakt.»

Le requérant rejoint également l'arrêt en ce qu'il doute que le principe "fraus omnia corrumpit" puisse affecter non seulement le droit au séjour obtenu par fraude, mais également la situation de fait, à savoir le développement d'une vie familiale en Belgique.

La vie familiale du requérant et de son épouse est pourtant protégée par l'article 8 de la CEDH ainsi que par l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;

L'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH énumère les conditions auxquelles une telle ingérence doit satisfaire;

QU'une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle :

- soit « prévue par la loi »,

- poursuive un ou des buts légitimes énumérés : protection de la sécurité nationale ou de la sûreté publique, défense de l'ordre, bien être économique du pays, protection de la santé et/ou de la morale, préventions des infractions pénales), et

- soit « nécessaire dans une société démocratique », c'ad « justifiée par un besoin social impérieux et proportionnée au but légitime poursuivi » ;

L'article 22 de la Constitution et l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne consacrent également le droit au respect de la vie privée et familiale.

La motivation de la décision entreprise ne permet nullement de jauger si ces conditions sont remplies.

La décision est dès lors prise en violation du respect de la vie privée et familiale du requérant.

DE SORTE QUE l'acte attaqué viole les dispositions et principes visés au moyen.»

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een derde onderdeel houdt verzoekende partij voor dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij verwijst hierbij naar artikel 42septies van de Vreemdelingewet en artikel 31.3 van de richtlijn 2004/38/CE. Verder meent verzoekende partij dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de specifieke kenmerken van verzoekers situatie, met zijn familiale situatie alsook met het feit dat verzoekende partij deel uitmaakt van een Belgisch gezin. Verzoekende partij tot slot nog naar artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Europese Unie.

Verweerder laat hierbij vooreerst gelden dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM niet aan de orde is.

Zie in die zin:

“Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel in de thans bestreden beslissing is een eventuele schending van het gezinsleven en daarmee van artikel 8 EVRM niet aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215 574; cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185 919). Eenzelfde opmerking geldt voor de opgeworpen schending van artikel 7 van het Handvest” (R.v.V nr. 151.828 van 4 september 2015)

Verweerder wijst er ten overvloede op dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

*Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: een verblijfsvoordeel dat werd verworven op basis van bedrog kan op grond van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* kan worden afgenomen. Verweerder verwijst hierbij naar hetgeen supra vermeld.*

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Verzoekende partij is echter van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot het gezinsleven van haarzelf en haar echtgenote. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat.

Verzoekende partij heeft immers op basis van een vals identiteitsdocument het verblijf in België verkregen. De bestreden beslissing stelt dienaangaande uitdrukkelijk:

“De betrokken vreemdeling heeft op 08.08.2012 hij de gemeente Anderlecht een verklaring van inschrijving als EU burger ingediend op basis van bewijzen van zijn zelfstandige activiteit in België en een Roemeense identiteitskaart met nummer SZ 451694. Hij verkreeg een bijlage 8 op 22.08.12. Deze werd vervangen door een elektronische E-kaart op 27.02.2013.

Op 26.09.2015 werd de betrokkene bij aankomst in België gecontroleerd door de Federale politie, luchtvaartpolitie Zaventem. Hij was in het bezit van een paspoort van Marokko. Zij stelden vast dat het Marokkaans paspoort authentiek was maar de Roemeense identiteitskaart op basis waarvan hij zijn verblijfsrecht kreeg vals is (pv dd 26.09.2015 nr. HV.55.PW.11 119012015) gezien uit informatie van 26.09.2015 van het Roemeens ministerie van Binnenlandse Zaken (general inspectorate of border police) gebleken was dat de betrokkene niet gekend is in de Roemeense database, dat er door de Roemeense overheid geen identiteitskaart met nr SZ 451694 werd afgeleverd en dat het persoonlijk nummer eveneens niet gekend is in Roemenië.

*Hieruit volgt dus dat de betrokkene die de Marokkaanse nationaliteit heeft zich van een niet authentieke Roemeense identiteitskaart bediend heeft om een verblijfsrecht als EU onderdaan in België te kunnen verkrijgen. In overeenstemming met het algemeen rechtprincipe ‘*fraus omnia corrumpit*’ wordt betrokkenes verblijfsrecht als EO onderdaan ingetrokken.”*

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, noch disproportioneel van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het verblijfsrecht in te trekken omwille van deze fraude.

De bestreden beslissing strekt er ook niet toe het gezinsleven van verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in noch een absoluut verbod in voor verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

In casu verwijst verzoekende partij naar haar gezinsleven met haar Belgische echtgenote. Verweerder merkt hierbij op dat verzoekende partij geenszins een aanvraag heeft ingediend in hoedanigheid van echtgenoot van deze Belgische onderdaan, doch recht op verblijf heeft verkregen naar aanleiding van een aanvraag van een verklaring van inschrijving als zelfstandige ingediend in hoedanigheid van een voorgehouden Roemeense nationaliteit. Indien verzoekende partij meent recht op verblijf te hebben als echtgenoot van een Belgische onderdaan, staat het haar vrij hiertoe een aanvraag in te dienen.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekende partij niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen.

De beschouwingen van verzoekende partij als zou ten onrechte geen rekening zijn gehouden met de specifieke kenmerken van verzoekers situatie, met haar familiale situatie alsook met het feit dat verzoekende partij deel uitmaakt van een Belgisch gezin, zowel op persoonlijk als sociaal dan economisch vlak, kunnen niet worden aangenomen, en doen geen afbreuk aan het feit dat de inmenging beantwoordt aan de bij art. 8 EVRM gestelde voorwaarden.

Dienomtrent wijst verweerder er tevens op dat artikel 8 EVRM geen motiveringsplicht bevat, waardoor verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie diende te motiveren nopens een mogelijke schending van artikel 8 EVRM.

Zie in die zin:

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Zie ook:

“dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;” (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bovendien bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen

Een schending van art. 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde onderdeel van het eerste middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur, in casu de verwerende partij, om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" (billijke afweging) tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.4. Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad gaat in casu na of er op het moment van de bestreden beslissing factoren aanwezig waren die wijzen op het bestaan van een gezinsleven in hoofde van verzoeker waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden.

Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Verzoeker voert aan dat hij getrouwd is met een Belgische onderdaan en dat hij een gezinsleven in België heeft.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn eerste vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bij verzoekschrift van 1 oktober 2015, aanvoerde dat hij gehuwd is met een Belgische onderdaan en dat hij met deze vrouw in België samenwoont. Hij staaft dit met een huwelijksakte en een huurcontract, hetgeen wordt bevestigd in arrest nr. 153.911 van 5 oktober 2015.

Verzoeker legde aldus bewijzen voor van zijn gezinsleven in België voor het nemen van de bestreden beslissing op 2 oktober 2015, die zich in het administratief dossier bevinden. Aldus had verwerende partij kennis van het gezinsleven bij het nemen van de bestreden beslissing. Het gezinsleven wordt niet betwist, noch in het administratief dossier noch in de nota van verwerende partij. Een relatie die voortvloeit uit een wettelijk en oprecht huwelijk valt onder de draagwijdte van het begrip 'gezinsleven' (EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Ver-enigd Koninkrijk*, § 62; EHRM 21 juli 1988, *Berrehab/Nederland*, § 21). Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt aangenomen.

3.5. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mungenzi/Frankrijk*, § 43), noch

om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

3.6. Vooreerst stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is zodat een eventuele schending van artikel 8 EVRM niet aan de orde is.

De Raad stelt vast dat deze stelling van verwerende partij geen steun vindt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat een schending van artikel 8 EVRM ook kan worden betrokken op verblijfsbeslissingen, al dan niet gepaard met een verwijderingsbeslissing, zoals een beslissing tot beëindiging van verblijf, een beslissing tot weigering van verlenging of hernieuwing van een verblijf dan wel een beslissing tot weigering van verblijf.

Zo oordeelt het EHRM in het geval van een beëindiging van verblijf of een weigering van verlenging of hernieuwing van een verblijf, dat er sprake is van een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Bijgevolg dient deze inmenging te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM om vast te stellen of hieruit een negatieve verplichting volgt voor het gastland (cf. EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M. v. Zwitserland, par. 47; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 53; EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala v. Zwitserland, par. 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 49).

Ook wat betreft situaties van eerste toelating, kan de weigering van verblijf, al dan niet gepaard met een verwijderingsmaatregel, aanleiding geven tot een schending van artikel 8 EVRM, met name wanneer wordt vastgesteld dat het gastland in gebreke is gebleven om gevolg te geven aan een positieve verplichting onder artikel 8 EVRM, zoals de toekenning van een verblijfsrecht opdat de vreemdeling in het gastland zijn gezinsleven kan handhaven en uitoefenen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Verwerende partij maakt niet aannemelijk dat uit de rechtspraak van het EHRM niet zou volgen dat artikel 8 EVRM niet van toepassing is op een beslissing tot intrekking van een verblijf.

Uit de nota blijkt overigens dat verwerende partij niet van haar eigen stelling is overtuigd, daar ze verder uitgebreid uiteenzet waarom de bestreden intrekkingbeslissing geen inmenging uitmaakt op het recht op eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker.

3.7. Aangezien de verwerende partij in haar nota uiteenzet waarom de bestreden beslissing geen inmenging uitmaakt op het recht op eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker, moet worden aangenomen dat er in casu sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf. Bijgevolg dient deze inmenging, in casu de bestreden beslissing, te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze is geïnspireerd door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

De verwerende partij stelt in haar nota dat de inmenging bij wet is voorzien, met name in het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit'. Dit wordt niet betwist.

De verwerende partij stelt vervolgens dat de inmenging legitiem is daar de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van de openbare orde van het land, hetgeen niet wordt betwist door verzoeker.

De Raad wijst er, samen met verzoeker, op dat de inmenging in het gezinsleven tevens noodzakelijk moet zijn. De noodzaak van de inmenging impliceert dat de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015,

nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Mocht toch nog in vraag worden gesteld dat er in casu sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, omwille van de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit', en hierbij worden gesteld dat er eerder sprake is van een situatie van toelating tot verblijf, dan blijkt uit de rechtspraak van het EHRM alvast dat de grens tussen de positieve en de negatieve verplichtingen van de Staat krachtens artikel 8 EVRM niet nauwkeurig kan worden gedefinieerd. Het onderscheid tussen deze twee situaties is in wezen dan ook niet relevant daar de toepasselijke principes vergelijkbaar zijn. In beide gevallen moet immers worden nagegaan of door de Staat een billijke afweging werd gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en van de samenleving in haar geheel, anderzijds. In beide hypothesen beschikken Staten over een zekere beoordelingsmarge (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106).

3.8. In casu stelt verzoeker dat de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM inhoudt en dat de motivering van de bestreden beslissing nergens toelaat vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan.

Er wordt niet betwist dat verzoeker in werkelijkheid de Marokkaanse nationaliteit heeft en dat hij een verblijfsrecht als Unieburger heeft verkregen op voorlegging van een niet authentieke Roemeense identiteitskaart. Evenmin wordt betwist dat verzoeker in België een gezinsleven heeft ontwikkeld met zijn Belgische echtgenote.

Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de concrete feitelijke situatie van verzoeker en zijn belangen, dit is zijn gezinsleven in België, of zich daar op enige wijze over heeft geïnformeerd.

Zoals reeds gesteld in punt 2.3. moet de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de omstandigheden van de zaak met het oog op het bereiken van de juiste evenwichten in het kader van de vereiste belangenafweging.

De vastgestelde fraude is weliswaar een zeer zwaarwichtig element – dat valt niet te ontkennen – maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissing noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, *in casu* de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.9. De Raad kan in casu alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De schending van artikel 8 van het EVRM is in de besproken mate aangetoond. In de nota met opmerkingen wordt vervolgens op uitgebreide wijze overgegaan tot een zekere belangenafweging, waarbij de verwerende partij tevens wijst op de wettelijke mogelijkheid voor verzoeker om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen in functie van zijn Belgische echtgenote. De Raad merkt op dat ook dit laatste argument in wezen een afweging inhoudt. Al deze argumenten komen neer op een a posteriori

motivering die niet is terug te vinden in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier. Deze a posteriori motivering kan het gebrek aan belangenafweging bij het nemen van de bestreden beslissing niet rechtzetten en doet dan ook geen afbreuk aan de vastgestelde onregelmatigheid.

Het derde onderdeel van het enig middel is in de besproken mate gegrond. De overige onderdelen behoeven geen verdere bespreking.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2015 tot intrekking van het verblijfsrecht wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES